

Arrest

nr. 126 013 van 23 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Nigerese nationaliteit te zijn, op 6 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 22 mei 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning af te Denderleeuw.

1.2. Op 12 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 november 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan

drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 7 december 2013 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.12.2013 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Nigeriaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen op eer door derden: Verklaringen op eer door derden kunnen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd kunnen worden.

-Foto's: Er werden 2 foto's voorgelegd waarvan er slechts 1 voorzien is van een datum. Deze foto dateert van 11.04.2011. Aan de hand van deze foto's kan aangetoond worden dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen. Echter, op basis van slechts twee foto's is onvoldoende bewezen dat zij voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betroffen.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatic verblijf in België verstreken".

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 40bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar de wettelijke rechtsgrond; dat zij zich louter beperkt tot een verwijzing naar artikel 52§4 vijfde lid van het KB van 8/10/1981.

Dat zij verkeerdelijk de datum van aanvraag situeert op 11/12/2013.

Terwijl de formele motiveringsplicht vereist dat de juridische en feitelijke motieven in de beslissing zelf worden weergegeven en dit op adequate manier.

Terwijl echter in casu geen wettelijke rechtsgrond wordt vermeldt tenzij "zoals vereist door de wet van 15/12/1980 ", zonder enige identificatie van het betreffende wetsartikel(s).

Terwijl een dergelijke vage verwijzing niet afdoende is en niet toelaat aan de rechtsonderhorige om te weten op welke rechtsgrond en/of wettelijke rechtsregel de administratie zich baseert om het verblijf te weigeren;

Terwijl een loutere feitelijke motivering niet volstaat.

Terwijl anderzijds ook de vermelding van de datum van aanvraag op 11/12/2013 fout is nu deze immers gebeurde op 13/6/2013.

Terwijl anderzijds ook de verwijzing naar artikel 52, §4 vijfde lid totaal onvoldoende en onjuist is nu dat vijfde lid enkel en alleen betrekking heeft op de kennisgeving van de beslissing van weigering via een bijlage 20 (met eventueel bgv) maar geen verwijzing inhoudt naar de wettelijke grondslag van de weigering zelf.

Dat dat artikel immers als volgt luidt :

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Dat de motiveringsplicht ook inhoudt dat de juiste feitelijke gegevens en de juiste juridische grondslag zouden opgenomen worden in de bestreden beslissing, hetgeen in casu manifest niet het geval is geweest.

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing manifest stelt dat verzoeker niet aantoonst dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met de Belgische partner;

Dat zij enerzijds stelt dat :

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn / haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

En anderzijds :

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-Verklaringen ov eer door derden: Verklaringen op eer door derden kunnen niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie gezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd kunnen worden.

-Foto's: Er werden 2 foto's voorgelegd waarvan er slechts 1 voorzien is van een datum. Deze foto dateert van 11.04.2011. Aan de hand van deze foto's kan aangetoond worden dat betrokkenen elkaar twee jaar kennen. Echter, ov basis van slechts twee foto's is onvoldoende bewezen dat zij voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Terwijl artikel 40 bis §2 als volgt luidt :

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

...

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs lever en dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

Terwijl verweerster onjuiste besluiten trekt uit de aangevoerde bewijsstukken.

Terwijl in elk geval het bestaan van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie met alle middelen van recht kan aangetoond worden, ook éénsluitende verklaringen op eer van derden; terwijl er geen enkele objectieve reden wordt aangevoerd waarom men daaraan zou moeten twijfelen, temeer daar uit één foto met vaste datum, namelijk 11/4/2011 inderdaad blijkt dat zij elkaar kenden; dat dit vaststaat omdat de foto zelf het bewijs daarvan is en er verder door de wet geen bijkomende voorwaarden worden gesteld aan dat kennen.

Dat zij daarbij wel nog moeten aantonen dat zij regelmatig contact onderhielden en mekaar drie maal ontmoet hebben voor in totaal 45 dagen of meer.

Terwijl uit het loutere feit van hun samenwonen sedert minstens 25/4/2013 (datum van wettelijk samenlevingscontract en adreswijziging) blijkt dat zij minstens 45 dagen hebben samengewoond op datum van de aanvraag op 12/6/2013 en daaruit ook op afdoende wijze kan afgeleid worden dat zij regelmatig contact met elkaar hebben gehouden. Terwijl dit wordt bevestigd door de verklaringen op eer.

Dat men hoe dan ook niet zomaar ineens gaat samenwonen op 25/4/2013...

Terwijl verweerster dus niet op redelijke wijze tot haar conclusie kon komen.

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat zij rekening houdt met alle feitelijke gegevens en op basis daarvan tot redelijke besluiten moet komen."

2.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 verduidelijkt de begrippen 'bestuurshandeling', 'bestuur' en 'bestuurde' voor de toepassing van deze wet. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de bedoelde bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissingen onder het toepassingsgebied vallen van de wet van 29 juli 1991.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht vervat in voormelde bepalingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker betoogt dat verweerder in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in gebreke is gebleven de juiste bepaling van de Vreemdelingenwet te duiden die werd toegepast waardoor deze beslissing in rechte niet afdoende is gemotiveerd. Hij geeft aan dat op dit punt niet kan worden volstaan met een verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, nu dit enkel en alleen betrekking heeft op de kennisgeving van de beslissing tot weigering van verblijf middels de bijlage 20, desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten, doch geen verwijzing inhoudt naar de wettelijke grondslag van de weigeringsbeslissing zelf. De vaststelling dringt zich evenwel op dat verzoeker een aanvraag indiende tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd

partnerschap. Verzoeker beriep zich aldus op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Zo vermeldt het aanvraagformulier overeenkomstig de bijlage 19ter ook uitdrukkelijk dat de aanvraag werd ingediend in toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie en aldus aan de voorwaarden bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van het middel van verzoeker dat hij kennis heeft van de motieven op grond waarvan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd, meer concreet ook de juridische grondslag van deze beslissing. Hij citeert immers het artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° a) van de Vreemdelingenwet en betwist het gestelde in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als zou niet zijn voldaan aan de in deze bepaling opgenomen voorwaarden. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt aldus dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd is bereikt. Een mogelijke leemte in de juridische overwegingen kan niet tot de nietigverklaring van een administratieve beslissing leiden indien blijkt dat dit verzuim de belangen van verzoeker niet heeft geschaad (RvS, 4 oktober 1994, nr. 49.427), hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt. Er wordt bovendien uitdrukkelijk verwezen naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, artikel dat onlosmakelijk is verbonden met de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de datum van de aanvraag in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden foutief werd vermeld, is verder niet meer dan een materiële vergissing en leidt niet tot de vaststelling dat de formele motiveringsplicht niet werd nageleefd. Er kan ook worden aangenomen dat verzoeker kennis heeft van de juiste datum van indiening van de aanvraag, zodat niet blijkt dat zijn belangen hierdoor op enigerlei wijze zijn geschaad.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou kunnen geschonden zijn.

2.2.2. In de mate dat verzoeker stelt niet akkoord te gaan met de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de Belgische onderdaan een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vastgesteld dat het duurzaam en stabiel karakter van de relatie niet op een afdoende wijze is aangetoond. In de motivering van de betreffende beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoeker ter staving van zijn verblijfsaanvraag, evenals op de redenen waarom deze stukken niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

De criteria om vast te stellen of een relatie duurzaam en stabiel is zijn uitdrukkelijk door de wetgever bepaald. Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

*“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”*

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie met elk passend middel kan worden geleverd. Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager immers vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van een relatie. Het komt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of verweerder is uitgegaan van de juiste gegevens en of zijn beoordeling niet kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betwist niet dat hij en zijn partner ten tijde van de aanvraag tot afgifte van de F-kaart nog geen jaar samenwoonden en evenmin een gemeenschappelijk kind hebben. Wel geeft hij aan dat verweerder op basis van de voorgelegde bewijsstukken ten onrechte zou hebben besloten dat geen afdoende bewijs voorlag dat de partners elkaar reeds tenminste twee jaar kenden voorafgaand aan de aanvraag waarbij er sprake was van regelmatige contacten en van minstens drie ontmoetingen die in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Verzoeker legde allereerst twee foto's voor. Het is niet betwist dat slechts een van deze foto's was voorzien van een datum, met name 11 april 2011. Verweerder stelde vast dat gelet op deze gedateerde foto kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds twee jaar kenden ten tijde van de aanvraag, doch dat door voorlegging van twee foto's nog geen voldoende bewijs voorligt dat er ook sprake was van minstens drie ontmoetingen die in totaal 45 dagen of meer betroffen. Verzoeker betwist deze motivering als dusdanig niet.

Verzoeker staaft zijn aanvraag verder met verklaringen op eer van derden. Verzoeker stelt dat er geen enkele objectieve reden wordt gegeven waarom zou kunnen worden getwijfeld aan eensluidende verklaringen op eer. De Raad merkt evenwel op dat verweerder op duidelijke wijze heeft aangegeven dat verklaringen op eer van derden niet kunnen volstaan als afdoende bewijs van de stabiele en duurzame relatie omdat deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Op grond van deze motivering kan niet worden vastgesteld dat verweerder, in strijd met de vrije bewijsvoering, op algemene wijze stelt dat bewijzen op eer van derden niet kunnen worden aangevoerd ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Wel wordt aangegeven dat deze op zich genomen – zonder dat deze worden ondersteund door overige bewijskrachtige stukken – geen afdoende bewijs kunnen uitmaken van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, omdat verklaringen van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Het gestelde dat dergelijke verklaringen op eer van derden niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, betreft wel degelijk een objectieve redengeving waarom deze verklaringen geen afdoende bewijs vormen.

Gelet op het gegeven dat de verklaringen op eer van derden zijn opgesteld op uitdrukkelijke vraag van verzoeker en/of zijn partner en dergelijke verklaringen slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegedicht en gelet op de vaststelling in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat voor het overige enkel twee foto's voorliggen die niet van aard zijn te kunnen aantonen dat de partners elkaar minstens driemaal hebben ontmoet voorafgaand aan de aanvraag waarbij de ontmoetingen 45 dagen of meer betroffen, kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder de verklaringen op eer van derden niet weerhield als afdoende bewijs van het gegeven dat de partners een duurzame en stabiele relatie hebben. Verweerder kon hierbij wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard

zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid. Verzoekers betoog dat uit de verklaringen van derden én de gedateerde foto wel degelijk op voldoende wijze blijkt dat de partners elkaar kenden, gaat voorbij aan de motivering dat niet is betwist dat de partners elkaar reeds twee jaar kenden. Verweerder gaf evenwel aan dat niet op voldoende wijze is aangetoond dat er sprake was van minstens drie ontmoetingen die 45 dagen of meer betroffen.

Verzoeker betoogt nog dat op grond van het feit dat hij met zijn partner samenwoont sinds minstens 25 april 2013 – hetgeen volgens hem is aangetoond aan de hand van de datum van het wettelijk samenlevingscontract dat hij afsloot met zijn partner en een adreswijziging – wel degelijk blijkt dat er op datum van de aanvraag reeds sprake was van een voldoende regelmatig contact. De Raad merkt evenwel op dat de wetgever heeft voorzien dat het bewijs van een duurzame en stabiele relatie kan worden geleverd op drie verschillende manieren. Indien er geen gemeenschappelijk kind is, dient te worden aangetoond dat de partners op het ogenblik van de aanvraag reeds gedurende één jaar samenwoonden hetzij dat zij elkaar reeds ten minste twee jaar kenden en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in deze periode drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. Verzoekers betoog komt er in wezen op neer als zou een samenwoonst gedurende meer dan 45 dagen een voldoende bewijs vormen dat er sprake is van regelmatige contacten en van voldoende ontmoetingen in voormelde bedoelde zin, te meer nu dit wordt ondersteund door verklaringen op eer van derden, doch gaat er op deze wijze aan voorbij dat de wetgever duidelijk van elkaar te onderscheiden criteria heeft voorzien. Zo heeft de wetgever niet voorzien dat een samenwoonst van 45 dagen het bewijs of een door het bestuur te weerleggen vermoeden inhoudt van voldoende regelmatige contacten met minstens drie ontmoetingen die in totaal 45 dagen of meer betreffen. Het gegeven dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag reeds meer dan 45 dagen op hetzelfde adres was ingeschreven als zijn partner houdt op zich nog geen bewijs in van de vereiste regelmatige contacten en de vereiste ontmoetingen. Er kan bijgevolg ook niet worden vastgesteld dat de voorgelegde verklaringen op eer op dit punt hun bevestiging zouden vinden. Er blijkt aldus niet dat verweerder zich er niet toe kon beperken te stellen dat enerzijds niet blijkt dat de partners reeds één jaar samenwoonden op het ogenblik van de aanvraag en anderzijds de voorgelegde foto's en verklaringen op eer van derden niet volstaan als voldoende bewijs dat de partners elkaar ten tijde van de aanvraag reeds driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen 45 dagen of meer betreffen. Het gestelde dat men "*niet zomaar ineens gaat samenwonen op 25/4/2013*" kan evenmin afbreuk doen aan de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het kwam verzoeker toe het vereiste bewijs te leveren en hij kan het feit dat hij hiertoe in gebreke bleef niet rechtzetten door middel van het uiten van veronderstellingen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.4. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk op welke wijze verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

2.2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS